

Aszály

Засуха

Mint tífuszos, lázverte ajkak,
A föld kicserepedett,
S gyárkéményként füstölve, halkan
Búgott az örvénylő meleg.

És kiszáradt a folyó medre,
Elhagyta a víz a kutat...
A hőség jégtűje örökre
Lassúdó véremben maradt.

Ring benne, karcsútestü gálya,
És megcélozza szívemet,
Keresgeti, de nem találja
Az utat, mely belé vezet.

Jöhet jövőendő – menedéket
Lel benne is ez az aszály,
Hol árván bolyong csak a lélek,
És megváltást hiába vár.

(AZ ARSZENYII TARKOVSZKII VERSEI című kötetből. Baka István fordítása.)

[← Előző](#)
[oldal](#) [Következő](#)
[oldal](#) [→](#)